

CLAIRE
KEEGAN

În ultima clipă a zilei

Povești despre femei și bărbați

Traducere din limba engleză de

Iulia Anania

EDITORI:

Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

**DIRECTOR EDITORIAL
ANANSI. WORLD FICTION:**

Bogdan-Alexandru Stănescu

REDACTARE:

Mădălina Marinache

DESIGN:

Andrei Gamaș

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Mihaela Gavriloiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KEEGAN, CLAIRE

În ultima clipă a zilei : povești despre femei și bărbați / Claire Keegan ;
trad. din lb. engleză de Iulia Anania. - București : Editura Trei, 2026

ISBN 978-606-40-3053-5

I. Anania, Iulia (trad.)

821.111

Titlul original: *So Late in the Day*

Autor: Claire Keegan

Copyright © 2023 by Claire Keegan

Copyright © Editura Trei, 2026,
pentru traducerea în limba română

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-3053-5

*It stands plain as a wardrobe, what we know,
Have always known, know that we can't escape,
Yet can't accept. One side will have to go.*

Philip Larkin, *Aubade*¹

1. „Limpede-i ca un dulap în cale, treaba ce o știm / Întotdeauna am știut-o, știm că n-avem scăpare, / Și totuși nu vrem s-o-nghițim. Pe jumătate musai să pierim“ (en.).

ÎN ULTIMA CLIPĂ A ZILEI

1

Vineri, pe 29 iulie, Dublinul avea parte de vremea prognozată. Toată dimineața, un soare sfidător strălucise peste Merrion Square, ajungând pe biroul lui Cathal din dreptul ferestrei deschise, unde bărbatul se instala de obicei. Se simțea un iz de iarbă tăiată și, din când în când, o briză puternică răscolea iedera pe pervaz. Când se abătu o umbră, el ridică privirea: un stol de rândunele se ciorovăiau în înalt, camaraderește. Jos, pe peluză, se aflau câțiva inși care se bronzau, și mai erau și copii, și straturi înțesate cu flori; o parte atât de consistentă a vieții se desfășura lin în continuare, în ciuda încâlcirii de frământări omenești și a certitudinii că totul trebuie să se termine.

Încă de pe acum, ziua părea că nu se mai sfârșește. Când a ridicat iarăși privirea, când s-a uitat din nou în partea de sus a ecranului, ceasul arăta ora 14.27. Își dorea, acum, să fi ieșit la prânz și să fi mers pe jos tocmai până la canal. Ar fi putut să se așeze o vreme pe una

dintre băncile aflate acolo și să se uite cum lebedele de vară și puii lor hăpăie cojile de pâine și alte resturi pe care oamenii le aruncau pe apă. Fără să vrea, a închis fișierul cu distribuirea bugetului la care lucrase înainte să-l salveze. L-a străbătut un fior, ceva ce semăna pe undeva cu nemulțumirea, și atunci s-a ridicat și a pornit pe coridor până la toaleta bărbaților, unde nu era nimeni, și a intrat într-o cabină, împingând ușa. Stătu o vreme așezat pe capac, privind la dosul ușii pe care nu era nimic scris sau mâzgălit, până ce se simți nițel mai sigur pe sine. Apoi se duse la chiuvetă, se stropi cu apă pe față și se șterse lent pe față și pe mâini cu prosopul de hârtie oferit, automat, din dispenser.

Pe drumul înapoi spre birou se opri să-și facă o cafea, apăsă opțiunea Americano de pe aparat și așteptă ca lichidul să curgă în cană.

Era aproape gata când Cynthia, femeia de la departamentul Clienți îmbrăcată în culori tari, intră râzând în mobil. La vederea lui făcu o pauză și, în scurt timp, închise.

— Toate bune, Cathal?

— Mda, a zis el. Nemaipomenit. Tu cum mai ești?

— Nemaipomenit, a zis ea zâmbind. Mersi de întrebare.

Bărbatul își luă cafeaua și plecă înainte să își pună zahăr, înainte ca femeia să mai poată rosti ceva.

Când reveni la birou și se uită în partea de sus a ecranului, era 14.54. Tocmai redeschidea fișierul, citea iarăși ce se afla în el și se pregătea să redacteze câteva din modificările pe care trebuia să le facă din nou, când șeful se opri lângă el.

Șeful era un bărbat din nord, cu cel puțin zece ani mai tânăr decât el, care purta costume de firmă și în weekenduri juca squash.

— Ce faci, Cathal? Cum îți mai merge?

— Bine, răspunse el. Mersi.

— Ai apucat să-ți iei pauza de prânz, ai mâncat și tu ceva?

— Da, zise Cathal. Nu vă faceți griji.

Șeful îl măsoara din cap până-n picioare, studiindu-i cămașa, cravata și pantalonii de toată ziua, pantofii nelustruiți.

— Știi că nu-i nevoie să rămâi, spuse șeful. Ce-ar fi să-ți închei ziua?

Și se îmbujoră nițel în acel moment, părând stânjenit de fraza bine intenționată.

— Tocmai termin rezumatul bugetului, răspunse Cathal. Vreau să fac măcar atât.

— Corect. Cum dorești. Ai grijă de tine.

Apoi șeful se retrase în biroul său, iar Cathal auzi ușa închizându-se încet.

Când privi din nou afară, cerul era albastru, lipsit de nori. Sorbi din cafeaua amară și se uită din nou lung la fișierul pe care nu îl salvase. Acum, în lumina puternică a soarelui, nu mai putea să-l citească la fel de bine, așa că schimbă fontul în aldine și înclină ecranul. O vreme încercă din nou să se concentreze asupra a ce se afla acolo, dar în cele din urmă hotărî să se rezume la mormanul de scrisori care aveau să fie toate identice, cu excepția numelui:

Stimată/Stimate,

Vă mulțumim că ați candidat la o bursă pentru Arte vizuale. Comitetul de selecție s-a întrunit și a luat o hotărâre. Runda finală a fost extrem de competitivă și vă informăm cu regret că, de această dată...

Până la ora 5 după-amiaza, printase majoritatea scrisorilor de respingere pe hârtie cu antet, iar acum aștepta liftul, pe palier. Când auzi pe cineva apropiindu-se, împinse o ușă și ieși în casa scârilor. Acolo era mai cald și mirosea a mucegai. Fata poloneză care făcea curățenie după orele de serviciu era rezemată de balustradă și trimitea mesaje. O simți urmărindu-l cu privirea în timp ce trecea pe lângă ea și se bucură să ajungă la baza scării și la ușă, apoi să iasă în stradă, unde era zgomot și mașinile încinse care stăteau la coadă se înghesuiau la semafoare.

Își scoase cravata și își pipăi buzunarele jachetei după abonamentul de autobuz, pe care îl dibui acolo, în buzunarul de la piept, apoi merse pe jos până la Davenport ca să aștepte autobuzul de Arklow. Fără vreun motiv anume, o parte din el se îndoia că autobuzul o să vină în ziua aceea, dar în curând acesta se apropie pe Westland Row și trase la trotuar, ca de obicei, ca să lase pasagerii să urce.

Aproape toate locurile erau ocupate, așa că a fost nevoit să se așeze pe un scaun de la culoar, lângă o femeie supraponderală care s-a dat nițel mai spre geam ca să îi facă loc.

— Nu c-a fost o zi faină? zise ea vioaie.

— Mda, spuse Cathal.

— Zic ăștia c-o să dureze. Vremea asta frumoasă.

Alesese prost; femeia asta o să vrea să vorbească. Își dori ca ea să fi rămas tăcută – apoi își luă seama.

— E bine de știut, răspunse.

— Duminică ducem nepoții în Brittas pentru o scaldă, continuă ea. Dacă nu mergem mai repede, s-ar putea să ratăm vara. Nici nu-ți dai seama cum zboară zilele.

Femeia scoase din buzunar un tub de bomboane mentolate Polo și îi oferī una, pe care el o refuză.

— Dar dumneavoastră? îl întrebă ea. Aveți vreun plan pentru weekendul prelungit?